

La Providencia.

Glòria de Deu, mare de l'hom piadosa.

De bon matí he pujat a la muntanya
 Y he vist, oh bella vista!
 Vora'l torrent la trencadissa canya,
 Per la serra enfilats los pins y'ls roures
 Agafantse a la roca,
 Y al prat y al cim lo vert sens fi de l'herba
 Y'l de les plantes tot variat fullatge.
 L'aygua furiosa he vist del riu selvatge
 V'dolant com a lleó arrasar vernedes,
 Saltar pe'ls camps y amilancar los pobles
 Fins a la mar llunyana hont abatuda
 Sa força cau retuda.

Del mont mes alt sobre la dura pedra
 M'he assegut. Y he mirat la portentosa
 Creació que Deu manté des lo gran dia
 Que de l'Eternitat expi gloriosa
 Al primer mot obrí dels segles: sia!

Apris de la llum d'auba qu'estinentse
 Per tot l'espai, allunya la tristesa

De les muntanyes y les valls callades,
La ma de Deu palisa
He vist al cel, y he benchit sa gloria
Agenollantme, abdues mans plegades,
Al contemplar l'exida
Del sol que torna a tot lo mon la vida.

Beneyta sia l'hora
Primera de tot jorn! L'Omnipotencia
Crida l'home al treball, y perquè pugui
Guanyar lo pa del dia
Ab la suor de son front, lo sol li envia
Font de calor y força, y la riquesa
Li mostra ab la llum clara
Per tot arreu estesa.

Y l'home ha treballat, y avuy encara
Traballa y may s'atura,
Que la llei del treball encara dura
Y durará mentre lo mon mon sia.

Lo treball es la font de l'alegria,
Per ell la Providencia,
Filla de Deu, mare del hom piadora,
L'art li ha donat, l'enginy y la ciencia
Qu'han transformat lo mon, creant la gloria

De les generacions mortes y viues.

Del treball la victoria

Es veure avuy fet paradís lo qu'era

Abans ferist Desert, veure los pobles

D'un cap del mon al altre

Cercarse com germans, unint les serres,

Aplanant monts y forçant muntanyes,

Y omplint de naus la mar tota sorpresa,

Cavall aspru e indòmit qu' a portarles

O de grat o per força ja s'hi avesa.

Así la gran figura

Del hom posat per Deu sobre la terra

Com Rey gloriós de la creació divina,

Ha exalcat la natura

De l'esperit rebut del cel que 'l llança

De la vida sens terme a l'esperança,

Y l'art ha endevinat y la bellesa;

Y en mitj de la grandesa

Del mon de Deu hon com Senyor Soberana,

Mirant al cel, devant de Deu s'inclina.

Humil lo cap devant de Deu acata

Vehent les maravelles

De la creació reproduhirse sempre,

Lo sol com rey del dia
Y la lluna de nit y les estrelles ;
Ab la claror de l'auya l'alegria
Naxer al mon, tots fentli l'escomesa
Los aucells ab llur cant ple d'armonia,
Colorirse los cels, valls y muntanyes,
Mils veus dins lo brogit oirse estranyes
Dels vents, Dels rius y de la mar, com presa
L'immensitat d'una amagada força
Que l'empiny a' exaltar la ma divina
Que ha creat un cel de mons, y'ls encamina
Per tal que llur canvi may pugan torçe.

Y quant lo sol darrera 'ls cims s'amaga,
Y a poch a poch sa claredat s'apaga
Y ve la nit ab fosca y gran silenci
Per lo repos del mon, Descansa l'home
A la llar tot voltat de sa familia,
Troba amor per son amor, y adora
Al Deu, de tots los sers causa primera,
Qu'altres Deus no consent, qu'és El qui era
Axi al mont Sinai com al Calvari,
Y El qui serà, tot ple d'Omnipotencia,
La pau del hom qui creu, ayma y espera,

De l'univers salut y santuari.

L'activa, l'increada Providencia
Es la força eternal qu'al mon fa moure;
L'home en xexanta segles

Sols ha pogut avassallar la ciència.

D'unes contades regles

Del moviment Dexat per Deu a lloure.

L'home es lo braç que lo Criador manreja,
La ma ab que volgué escriure.

En aquest mon de tan curt temps per viure
Del mon d'eternitat lo gran misteri;
Y de bades cobeja

L'home aquí baix de son Criador la glorià,
Que Deu de si ha dexat sots la memoria

D'esser Aquell qui es: l'amor, la vida

Que pe'l canvi de creu mortal se troba

Per tot hom qui la vol y may l'oblida.

Senyor, Pare amantissim

De l'home que a ta imatge fer volgueres,
Après la llum del dia ve la fosca

De la nit en aquesta vall de llàgrimes,

Com segueix a la vida la mort triste;

Mas tu a l'hom prometeres

Per la vida d'amor cel d'esperança,
Y puix que de nos jorns ja n'es la posta
Del sol y de ma mort la nit s'acosta,
Eixes tenebres Blanca
Y obri'm la llum eterna Del teu dia,
Dexant a' ma familia per herencia
Lo sant treball, lo pa de l'alegria,
L'amor, ta caritat, ta Providencia.